

Naknada štete zbog neispunjenja ugovornih obveza

Vrhovni sud RH u svojoj odluci Revt 34/05 zauzeo je stav oko činjenice tuženikovog zakašnjenja sa ispunjenjem svoje ugovorne obveze plaćanja određenih računa kao opravdanog razloga za raskid ugovora.

Budući da ispunjenje tuženikove obveze plaćanja računa u roku, nije ugovoren kao bitni sastojak ugovora, te da predmetni ugovori ne samo zbog toga, nego i po svojoj prirodi ne predstavljaju fiksne ugovore, u slučaju tuženikovog zakašnjenja sa ispunjenjem obveze tužitelj je mogao raskinuti ugovore samo pod uvjetima propisanim u čl. 126. ZOO-a, dakle morao je prethodno ostaviti tuženiku primjeren naknadni rok za ispunjenje, a što nesporno nije učinio.

Revizijska tvrdnja da iz tuženikovog držanja proizlazi da on svoju obvezu ne bi ispunio niti u naknadnom roku, a što da proizlazi iz činjenice da je tužitelj morao sudskim putem ostvarivati svoju tražbinu i da su stoga postojali uvjeti za raskid ugovora bez ostavljanja naknadnog roka, na temelju odredbe čl. 127. ZOO, je neosnovana, jer je tuženikovo odbijanje ispunjenja svojih ugovornih obveza posljedica, a ne razlog tužiteljevog jednostranog raskidanja ugovora.

Budući da nisu postojali uvjeti za tužiteljev jednostrani raskid ugovora njegova izjava o raskidu ne može imati za posljedicu prestanak ugovora. Stoga tuženiku pripada pravo na naknadu štete zbog neispunjenja ugovornih obveza od strane tužitelja i to u punom opsegu, sukladno odredbi čl. 266. st. 2. ZOO.